

Widok ogólny Istambułu.

Schronisko cygańskie na krańcach Ankary.

Jak żyje współczesna Turcja

Istambul, w styczniu.

Czasy, kiedy Turcja należała do największych potęg świata minęły już dawno. Jedynie przy okazji niektórych rocznic historycznych wspomina się o tym, że były czasy, kiedy Turcja wywierała potężny wpływ na losy Europy. **Dzisiaj jest rola Turcji bardzo ograniczona a jej 15-miljonowa ludność nie potrafi z natury rzeczy wywierać takiego wpływu na losy świata jak dawniej.**

Mimo to współczesna Turcja budzi ogólne zainteresowanie. Początkowo zainteresowanie to odnosiło się

do wielkich przemian społecznych,

jakie z inicjatywy wódza młodej Turcji Atatürka zostały bardzo rygorystycznie wprowadzone. Zewnętrzna oznaka zerwania z przeszłością było **przeniesienie stolicy kraju z Istambułu — dawnego Konstantynopola — do Ankary, położonej wśród stepów.**

Dwa te miasta różnią się od siebie tak dalece, że trudno sobie uzmysłowić, że leżą one w jednym i tym samym kraju. Ankara jest nowym miastem, w którym tubylcza ludność kurdyjska posiada swoją odrębną dzielnicę. Osobno mieszkają również członkowie przedstawicielstw dyplomatycznych, akredytowanych przy rządzie tureckim. Resztę mieszkańców Ankary stanowi korpus urzędniczy wielu ministerstw i urzędów.

Mimo, iż Ankara jest stolicą kraju, to jednak każdy jej mieszkaniec chętnie wyjeżdża do Istambułu, uważanego ogólnie za miasto wypoczynku i rozrywki. Istambul niechętnie rozstawał się z charakterem stolicy, ale Atatürk dobrze wiedział, co robi, przenosząc stolicę do Ankary. Właśnie jego usiłowaniami było **oderwanie sztabu swych współpracowników od starego miasta nad Bosforem i umieszczenie ich w okolicy, gdzie istniały lepsze warunki dla pracy.**

Dzisiaj Istambul niechętnym okiem spogląda na Ankarę,

twierdząc, że miasto to zostało zbudowane jedynie przez mieszkańców Istambułu. Ludność dawnej stolicy Turcji przedstawia bardzo barwny obraz, aczkolwiek nowa Turcja, uważając się za państwo narodowe, postarała się aby możliwie w najlepszy sposób zatuzować obecność aż tylu obcokrajowców w granicach państwa. Statystyka powiada np., że w Istambule obok 750.000 Turków, żyje 92.000 Greków, 45.000 Armenijców, 39.000 Żydów, 6.100 Albańczyków, 3.000 Arabów, 1.600 Kurdów i 1.000 Persów. Do liczby tej dochodzą **liczni obcokrajowcy, mieszkający przeważnie w hotelach, wśród których ostatnio znalazło się wielu uchodźców z Polski.** Język polski słyszy się dzisiaj często na ulicach Istambułu.

Obecne zainteresowania kierują się w stronę Turcji również w zakresie życia politycznego i gospodarczego. Szczególnie ciekawym jest

obraz gospodarki współczesnej Turcji,

kóra aczkolwiek nie przyłączyła się do wojny, to jednak z natury rzeczy musi odczuwać pewne wpływy toczącej się wojny.

Zamaczyć więc należy, że **sytuacja żywnościowa Turcji jest stosunkowo dobra.** Podczas gdy inne państwa bałkańskie wprowadziły już dni bezmięsa, to Turcja jest jedynym krajem, gdzie karta potraw nie doznała żadnych skreśleń.

Z faktu tego nie należy wyciągać mylnych wniosków, gdyż mimo tej korzystnej sytuacji na rynku żywnościowym,

Turcja odczuwa delegliwości w innych dziedzinach gospodarki.

Dotyczy to zwłaszcza dziedziny przemysłowej. Turcja, jako kraj rolniczy nie odczuwa braku żywności, natomiast daje się jej **wszaki brak wyrobów przemysłowych, części zapasowych do maszyn i rozmaitych materiałów fabrycznych.** Braki te przenikają również i do życia prywatnego, stając się powodem niejednej bolączki i

Stare domki tureckie w Istambule.

powodując konieczność ograniczania się w niejednym zakresie.

skłoniły rząd turecki do zastosowania pewnego rodzaju gospodarki wojennej

Sprawa ta była o tyle łatwiejsza do przeprowadzenia, że cała gospodarka nowej Turcji od samego początku była w rękach państwa. Bank państwowy jest właścicielem wszystkich ważniejszych fabryk oraz środków komunikacji. Handel wszystkimi ważniejszymi produktami rolniczymi, jak tytoń i zboże stoi również pod zarządem państwowego monopoliu.

Mimo to jednak wojna europejska spowodowała konieczność pewnego przedstawienia metod pracy. Premier turecki Refik Saydam udzielił przed niedawnym czasem od-

Tak np. zarząd miasta Ankary zawiadomił ludność przed niedawnym czasem, że w przyszłości

niektóre przewody gazowe nie będą czynne,

gdyż gazownia nie jest w stanie podolać zapotrzebowaniu. Powodów tego zarządzenia należy szukać w **braku możliwości dalszej rozbudowy gazowni, gdyż koniecznych do tego celu maszyn nie można sprowadzić, a Turcja sama ich nie produkuje.**

Innego rodzaju trudności ma Istambul. Tam mianowicie dla połączenia dzielnic miasta Pera i Galata, położonych na rozmaitych wysokościach, zbudowano kolejkę linową, ciągnącą dwa wagoniki. Kolejka ta jest chętnie używana, ale niestety

stoi ona obecnie przed groźbą zamknięcia.

Po szczegółowym zbadaniu stanu liny żelaznej, ciągnącej wagoniki, okazało się, że **jest ona w stanie wytrzymać najwyżej pół roku.** Turcja nie produkuje tak silnych lin, wobec czego zaszła konieczność sprowadzenia tej liny z zagranicy. Jak narazie jednak wszelkie zabiegi o zakupno takiej liny skończyły się niepowodzeniem. Aby zatem przedłużyć okres funkcjonowania kolejki postanowiono ograniczyć jej obecną kursowanie.

Objawy te

Dzielnica rządowa ministerjalnych w Ankarze.

Nowy most na Złotym Rogu w Istambule.

Celem zrealizowania tych wskazań import i własna wytwórczość

zostały ograniczone do towarów, koniecznych dla życia.

Celem pokrycia minimalnego zapotrzebowania, miarodajne ministerstwa opracowują obecny plan, według którego produkcja wszystkich fabryk państwowych i prywatnych będzie dostosowana do programu wytwórczości, ustalonego przez rząd.

Dalsze metody mają posłużyć do zwalczania obawy, że na skutek podwyższenia produkcji nastąpi spadek cen. Podrożenie chleba, jakie nastąpiło w ostatnich czasach, usiłuje się zwalczać przez **fabrykację jednolitego chleba w większych miastach.**

Przez te i tym podobne zarządzenia zapobiegawcze nie da się jednak nadrobić jednej straty, która daje się we znaki gospodarce tureckiej, a mianowicie **straty sił roboczych.** Konieczne zarządzenia wojskowe, jak ogłoszenie stanu oblężenia w wilajecie Tracji spowodowały odciążenie liczących sił od rolnictwa, które mogłyby dopomóc do przezwyciężenia trudności gospodarczych, w jakich obecnie Turcja się znalazła.

Jak więc widzimy, nowoczesna wojna w równej mierze dotyka państwa prowadzącego wojnę, jak i te, które trzymają się od niej z dala. Wprawdzie Turcja znajduje się w tem korzystnym położeniu, że nie potrzebuje obawiać się o brak środków żywności, to jednak są inne trudności, które w dużej mierze komplikują stosunki w tem państwie.

Dziennik pekiński o sytuacji.

(=) Pekin, 24 stycznia. Wychodzący w Pekinie dziennik „Shin Min Pao” wspomina o **wielkiej różnicy, zachodzącej między wojną światową i wojną obecną.**

Wówczas to Japonia broniła brytyjskich interesów na Dalekim Wschodzie, natomiast obecnie Japonia jest partnerem osi. Mocarstwa osi nietylko walczą, ale równocześnie zaprowadzają nowy ład, celem poprawy losów świata. Jej kroki strategiczne i dyplomatyczne uległy koordynacji, przy czym Rosja znajdzie swoją pozycję we własnym obszarze gospodarczym.

Nikt i nic nie będzie w stanie przeszkodzić osi w zdobyciu ostatecznego zwycięstwa, ponieważ wystąpiła ona przeciw reakcji i w imieniu postępu dla lepszej organizacji świata.

Stanowisko Ameryki nie posiada żadnego znaczenia. Anglije można porównać ze starszym panem, natomiast Stany Zjednoczone zachowują się jak młody, zamożny, ale rozpuszczony młodzieniec. Obydwa jednak nie są zdolni do wytrzymania ostrego ciosu.

Wystawa budownictwa niemieckiego w Sofji.

(§) Berlin, 24 stycznia. W hali wystawowej Akademii Sztuk Pięknych w Sofji odbędzie się w dniu 25 stycznia uroczystość otwarcia wystawy „Nowoczesne budownictwo niemieckie”.

Protectorat nad tą imprezą objął król Bułgarów. Organizacją wystawy zajmują się niemiecki architekt Albert Speer, oraz prezydent Sofji Iwanoff, przy poparciu ministra spraw zagranicznych Rzeszy von Ribbentropa i ministra Rzeszy dla spraw oświaty ludowej i propagandy dra Goebbelsa.

Znaczek pocztowy przyjaźni włosko-niemieckiej.

(§) Berlin, 24 stycznia. Poczta Rzeszy niemieckiej wydała nowy znaczek pocztowy, przedstawiający głowę kanclerza Hitlera i Mussoliniego. Znaczek ten będzie można nabywać w dniu 30 stycznia w wszystkich urzędach i placówkach pocztowych.

